

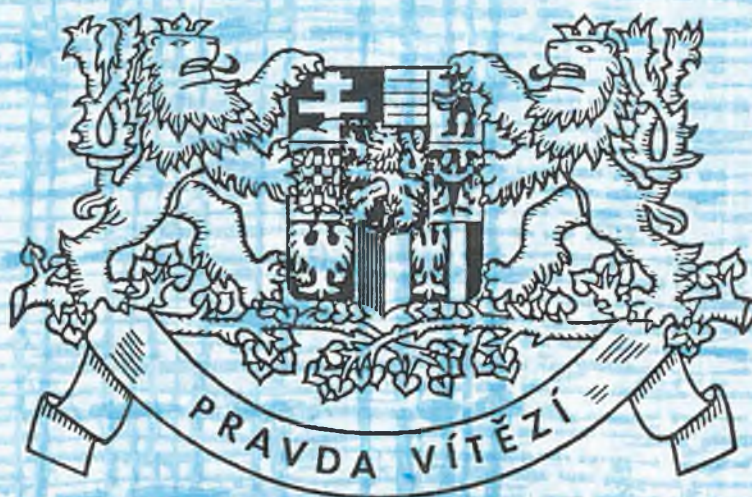
MUKL

Zpravodaj Sdružení bývalých Československých politických vězňů v exilu

ROČNÍK 2, ČÍSLO 2. (Zvláštní příloha)

Toronto, Ontario, Canada

ZÁŘÍ - ŘÍJEN 1984

STANOVISKO

Sdružení bývalých československých politických vězňů v exilu k Radě svobodného Československa

Je obecně známo, že v roce 1968 odešlo z Československa převážně více tzv. hospodářských než skutečných politických uprchlíků. Ti první netrpěli žádným politickým útlakem, protože s režimem buď souhlasili, nebo jej alespoň pasivně snášeli. I oni hledali svobodu, avšak jen hospodářskou. V odchodu z Československa spatřovali jen zlepšení své hospodářské situace, přičemž ani na Západě svůj poměr k doma panujícímu komunistickému režimu nezměnili.

Jistě i v roce 1948 ne všichni, kteří odešli, učinili tak pro politické pronásledování a ztrátu svobody.

Naproti tomu my, bývalí českoslovenští političtí vězni jsme prokazatelně jen **političtí exulanti**, kteří pro svůj nesouhlas s komunistickým terorem protrpěli dlouhá léta svého života v komunistických tzv. "nápravných zařízeních" ministerstva vnitra, ve skutečnosti v těch nejhorších věznicích v Praze na Pankráci, v Ruzyni, v Plzni na Borech, na Mírově, v Leopoldově, v Ilavě, v Kartouzích, Pardubicích a v mnoha jiných - či v různých "pracovních", ve skutečnosti vyhlazovacích táborech na Jáchymovsku a Příbramsku při dobývání uranu pro sovětské atomové elektrárny a atomové zbraně, nebo při dobývání uhlí či pracích na stavbách. Všechny tyto práce byly typicky otrocké, při nichž jediné právo odsouzcenců bylo vykonávat rozkazy dohlížejících estebáků a plnit nelidsky přemrštěné normy, jejichž nesplnění bylo krutě trestáno.

Rozdíly mezi těmito dvěma skupinami uprchlíků z Československa jsou očividně diametrální a právě tak se obě skupiny liší v názorech na úkoly a vlastenecké povinnosti čs. exilu.

Avšak i mezi skutečnými politickými uprchlíky z Československa existují ještě jiné dvě skupiny, jejichž význam a orientace jsou rozhodující pro politickou činnost československé emigrace a odrazí se asi jednou v soutěži o politické uspořádání v osvobozené vlasti.

Jsou to:

1) političtí uprchlíci z r. 1948, kteří uprchli z Československa **před komunismem**. Tito žádný komunistický teror nezažili, skutečnou hrůzu komunismu z vlastní zkušenosti neznají a někteří z nich během dlouholetého pobytu na Západě v mnohém ohledu podleli vlivu západoevropského apeasementu a jeho každodenní politické praxe, takže právě tito považují

komunisty stále jen jakoby za příslušníky jedné z mnoha demokratických stran a nikoli za původce politických zločinů. Přes tolikou věrolomnost komunistického hnutí je jim odklon uprchlých komunistů od oficiální linie dnešní KSČ dostatečným důvodem k té nejužší politické spolupráci i na "nejvyšší" úrovni.

2) Političtí uprchlíci z Československa z roku 1968, kteří uprchli z **komunismu** a kteří nejenže blížíci se katastrofu před únorovým pučem předvíдали, ale kteří po něm, po dvacetileté zkušenosti s diktaturou komunistické strany dosud na její zločiny nezapomněli a nikdy nezapomenou, jako ani západoněmečtí občané po čtyřiceti letech života ve svobodě nezapomínají a nikdy nezapomenou na zločiny své vlastní hrůzovlády nacistické.

Bývalí českoslovenští političtí vězni náleží bezesporu do této druhé skupiny. Komunismus v celé jeho hrůze prožili často za nepředstavitelně nelidských podmínek, jejich lidská důstojnost byla marx-leninské ideologii odpovídajícím způsobem hrubě pošlapána a kromě ztráty na životech a podlomeného zdraví byl jejich odpor proti lži a násilí mimo jiné předznamenán ztrátou veškerého, buď vlastní prací, nebo prací předešlých generací nastřádaného majetku, který se často stal odměnou za teroristickou činnost komunistickým aktivistům. Surové rozbíjení rodin, týrání rodinných příslušníků, znemožnění studia i nejnadanějším dětem a ztráta veškerých občanských práv, pokud lze v rámci diktatury komunistické strany vůbec o jakýchkoli občanských právech hovořit, to vše byly a jsou dodnes průvodní zjevy boje proti komunistické tyranii za svobodu a nezávislost našich národů.

Bývalí českoslovenští političtí vězni znají tedy komunismus nejen z teorie, nebo z novin či jiných zpráv, ale z bezprostřední tvrdé osobní zkušenosti. Po dobu dvaceti let zakoušenou politickou zvráceností jsou prostoupeny všechny lidské mohutnosti těch, kteří měli dostatek odvahy, naděje a trpělivosti zachovat věrnost humanitním ideálům, z nichž vzešla Československa republika a jejichž odpor vůči komunistické perversi žádný časový odstup nezlomí.

Bývalí čs. političtí vězni tedy na základě teorie i praxe velmi dobře vědí, že komunistické strany kdekoli na světě jsou politickými stranami usilujícími o přízeň

voličstva v demokratické soutěži s ostatními stranami jen potud, pokud jsou nuceny svoji rozvratnou činnost konat v pluralitním politickém systému. Jakmile se jim však podaří násilím uchvátit moc, a to opět bez výjimky kdekoli na světě, přestává být komunistická strana politickou stranou ve shora zmíněném smyslu a stává se pouze výkonným orgánem teroristické zvláště absolutistické stranické hierarchie, jejíž poslední nejvyšší instancí je Ústřední výbor strany v Moskvě.

Každý člen KSČ po nastolení diktatury své strany, která má charakter vojenské organizace, se stává jejím slepým nástrojem a je povinen v rámci stranické disciplíny bez odmluvy vykonávat rozkazy nadřízených orgánů. V tomto smyslu nese tedy **plnou mravní i právní odpovědnost** za všechny činy a zločiny této strany, které spáchala v době, kdy byl jejím členem. Tato odpovědnost je pak odstupňována podle významu funkce, kterou vykonával. A nikdo na světě nemá právo žádného komunistu - **ani bývalého** - této mravní i právní odpovědnosti zbavit, protože zločiny proti lidskosti a přirozeným lidským právům **se nepromlčují**. Každý komunist - **i bývalý** - ponese tuto svou odpovědnost do konce života. Takový je mravní a od norimberských procesů i dnes ve světě panující právní zákon.

Z toho důvodu pro bývalé československé politické vězně v exilu - a jistě i pro každého skutečného politického exulanta - je jakákoli politická činnost **bývalých komunistů** v jakýchkoli exilových orgánech či organizacích naprosto, kategoricky a trvale **nepřijatelná**.

Na základě shora řečeného je motivován poměr Sdružení bývalých čs. politických vězňů v exilu k Radě svobodného Československa. Tato byla založena po komunistickém puči v r. 1948. Jejimi členy se stali bývalí poslanci Národního shromáždění, jejichž mandát mezitím vypršel, a jiní političtí činitelé ze všech tehdy v republice činných politických stran, přirozeně s výjimkou komunistů, kteří se stali strůjci naší národní katastrofy tím, že způsobili zánik čs. demokracie a zaprodali osud našich národů do rukou moskevského komunistického samoděržaví, čímž se dopustili zločinu velezrady.

Avšak časy se mění. Zakládající členové RSČ z převážné části zemřeli a pokud někteří ještě žijí, jejich politická protikomunistická aktivita v důsledku jejich vysokého věku i jejich neznalosti komunistické politické praxe ztratila na významu.

Činnost RSČ byla posléze zastavena. Po jejím obnovení před deseti lety se legitimita této vrcholné organizace čs. exilu stala nanejvýš pochybnou vzhledem k dávno již neplatným mandátům bývalých poslanců Národního shromáždění a vzhledem k libovolnému výběru jejích členů úzkou skupinou lidí určitého politického zaměření, pro něž jsou komunisté - prozatím jen bývalí -

bez ohledu na jediný politický cíl RSČ, totiž boj proti komunismu za účelem znovunastolení demokracie v Československu, jako političtí spolupřítelové přijatelní. O tom svědčí nedávno pozměněné směrnice RSČ o přijímání nových členů a jejichmi mluvčími potvrzené trvalé "neoficiální" styky s bývalou komunistickou promínencí. Tento postoj je současným představenstvem RSČ zdůvodňován zcela pochybným tvrzením, že vylučováním bývalých komunistů z členství v Radě by se tato zbavovala "kvalitních jednotlivců".

Vzniká otázka, v čem spočívá tato "kvalita", a je-li jí míněn nějaký vyšší IQ, pak lze předpokládat, že tito jednotlivci již před vstupem do KSČ museli znát marx-leninskou ideologii jakožto ideologii veskrze totalitní, museli být obeznámeni s metodami jejího praktického uplatňování a museli se důkladně zabývat studiem nejen dějin KSČ, ale ještě důkladněji dějinami VKSb. Z řečeného je zřejmé, že tito "kvalitní" lidé bezesporu již před vstupem do své strany s jejím totalitním programem a praktickou politikou, jež jsou v zásadním rozporu se zájmy našich národů, museli souhlasit.

Tím, že členstvo exilových organizací nemá žádný vliv na personální složení Rady, tato se stala organizací **samozvaznou** a leccos nepřijemného by nestrannému pozorovateli mohla připomenout z československé současnosti. Uskutečnění svobodných voleb ve vlasti je prozatím jen vytouženým snem nás všech a je tragikomické, že je jím i svobodná volba delegátů československých exilových organizací do RSČ, která ani v podmínkách západní parlamentní demokracie takovou volbu svých členů není ochotna připustit, zatímco představenstvo každého sebenepatrnějšího krajanského spolku v exilu naproti tomu vyjadřuje vůli svých členů. Jakkoli vysoké finanční, administrativní a organizační zatížení nesmí být přítom pro realizaci svobodné volby delegátů do RSČ na překážku. Naprostý nedostatek legitimacy RSČ v důsledku jejího samolibého jmenování členů má totiž za následek vznik stále nových "vrcholných" organizací čs. exilu a jeho nekonečné tříštění.

Bývalým československým politickým vězňům je z historie tohoto století známo, že osud malých národů závisí do značné míry na záměrech a libovůli dominantních velmocí. Jsou si také vědomi toho, že rozhodnutí o konstituci I. československé republiky i její konstituci po II. světové válce bylo učiněno v USA. Avšak všichni jsme si též vědomi toho, že nepříznivé rozhodnutí po II. světové válce, jímž se Československa republika náhle ocitla ve sféře politických, hospodářských i mocenských zájmů Sovětského svazu, přestože národy Československa od svého historického prvopočátku tvořily integrující součást evropského Západu, bylo učiněno americkým prezidentem F.D. Rooseveltem v důsledku nesprávných

informací o poměrech v Sovětském svazu, jichž se mu dostalo od jeho poradce a které byly bohužel potvrzeny nejvyšším tehdy československým politickým činitelem. Oba byli totiž přesvědčeni o tom, že

vývoj v Sovětském svazu spěje k demokracii a že tam po válce budou poměry srovnatelné s ostatními demokratickými státy.

Tíži tohoto tragického omylu nesou nejen naše národy doma, ale též političtí uprchlíci z Československa z let 1948 a 1968. Kulturní i technická úroveň našich zemí, předznamenána existencí slavné Karlovy university již od r. 1348, první v Evropě na sever od Alp, a pražského vysokého učení technického již od r. 1698, vůbec nejstaršího na světě, která nás právem stavěla do popředí světové vzdělanosti, byla o celé desetiletí vržena zpět na úroveň sovětského Ruska.

S přihlédnutím ke světové politické situaci je zřejmé, že čas pokročil a že se připozdilo. Po několika desetiletích malicherných sporů, osobních nevráživostí a neplodné činnosti je tedy nezbytně nutné, aby československý politický exil konečně procitl a vytvořil svoji celosvětovou, demokratickou, reprezentativní a politicky čistou organizaci, která by byla nejen schopna, ale také oprávněna za zájmy Československé republiky jednat a tyto důrazně a důsledně hájit.

Organisace bývalých čs. politických vězňů v exilu spočívá na absolutně demokratických zásadách, v níž nikdo není dotazován na svoji politickou či světonázorovou orientaci, protože tato v jednotném úsilí o svobodu našich národů i každého jednotlivce pozbývá na významu. Důsledně demokratický charakter Sdružení však zásadně nepřipouští

uznání žádného ani bývalého stoupence jakéhokoli komuno-fašistického režimu a jakékoli totalitní ideologie za politického činitele.

Bývalí čs. političtí vězni v exilu politickou činnost takových osob v demokratických exilových organizacích kategoricky a jednou pro vždy odmítají a jen takovou politickou organizaci v exilu považují a budou i v budoucnu považovat za politicky čistou, která žádné takové osoby za své členy nepřijímá a neudrzuje s nimi ani oficiální, ani **neoficiální** styk. Jen taková demokratic-

ká a mravně nedotčená exilová organizace má mravní oprávnění o sobě prohlašovat, že usiluje o návrat demokracie a svobody ve vlasti a až k tomu dospěje čas, o uplatnění zájmů osvobozené Československé republiky.

Sdružení bývalých čs. politických vězňů v exilu je ochotno uznat Radu svobodného Československa za vrcholnou politickou organizaci československého exilu a její činnost plně podporovat za předpokladu,

* že bude politicky čistá, t.j. prosta všech kolaborantů s komunistickým či jakýmkoli jiným totalitním režimem a že se zdrží jakéhokoli i neoficiálního styku s nimi,

* že bude vskutku důsledně demokratická, t.j. její složení bude výrazem vůle a zájmů co největšího množství československých demokratických organizací ve svobodném světě.

Československý demokratický exil nesmí připustit, aby se tragický osud naší vlasti ještě jednou v jakékoli formě opakoval.

Slovo má nyní Rada svobodného Československa, která musí své stanovisko v této věci zásadně, jednoznačně a přesvědčivě projevit a vyvodit z něho patřičné důsledky.

Není rozhodně v úmyslu bývalých čs. politických vězňů v exilu jakkoli přispívat k rozbíjení jednoty československého politického exilu, jež je spíše důsledkem nedemokratických stranických praktik RSČ, než nedostatků dobré vůle exilových organizací, které politikaření jakéhokoli druhu odmítají.

Sjednocení čs. exilu je příkazem doby a je nutno učinit vše i za cenu velkých obětí, aby ho bylo co nejdříve dosaženo. Pokud však RSČ nebude ochotna stát se institucí skutečně mravně a politicky integrální, zbavenou všech nynějších, bývalých, reformních, prohlédnutých a jiných příslušníků komunistické strany a jejich přísluhovačů z řad nekomunistů, pak **není a nikdy nebude pro bývalé čs. politické vězně v exilu vrcholnou a politicky reprezentativní organizací čs. exilu.**

V takovém případě, ač s politováním, bude Sdružení dohnáno k hledání způsobu, jak takovou vrcholnou demokratickou a mravně a politicky únosnou organizaci najít či pomoci vybudovat.

Sdružení bývalých československých politických vězňů v exilu Organisace ve Švýcarsku a v Kanadě

Toto prohlášení vydalo k 28. říjnu 1984 jako zvláštní přílohu k časopisu MUKL (Ročník 2, Číslo 2. září-říjen 1984.) Sdružení bývalých československých politických vězňů v exilu. - Řídí redakční rada. - Výkonný redaktor a grafická úprava: Milo Komínek. - Tiskne: Moravia Press Ltd., Toronto, Ontario, Canada. - Administrace: "MUKL" 46 Bow Walley Dr., Scarborough, Ontario, Canada M1G 3J6.